

UZASADNIENIE WYROKU

Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 30.09.2020r.

Pozwem z dnia 27.08.2019r. powód R. B., reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego W. A., domagał się zasądzenia od pozwanego (...) SA z/s w S. kwoty 26.900 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 22.02.2019 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 16.05.2019 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego suma 3.100 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spełnia całkowicie cel kompensacyjny szkody niemajątkowej.

Sąd ustalił, co następuje :

W dniu 22.02.2019 roku w G. M. P. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki r. o nr rej. (...) w wyniku nieprawidłowego manewru zmiany pasa ruchu doprowadził do kolizji z pojazdem marki B. o nr rej. (...) kierowanym przez powoda R. B.. Sprawca kolizji został ukarany mandatem karnym.

Pojazd sprawcy szkody był objęty ubezpieczeniem OC u pozwanego ubezpieczyciela.

/ zaświadczenie Komendy Powiatowej Policji w Ł. z dnia 04.03.2019 r. – k. 11/

W wyniku przedmiotowego zdarzenia powód R. B. doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy i klatki piersiowej. Został przewieziony karetką pogotowia do Centrum Medycznego w Ł., gdzie był hospitalizowany na Oddziale Chirurgicznym z powodu dolegliwości bólowych głowy i nudności. W trakcie pobytu w szpitalu rozpoznano u powoda wieloodłamowe złamanie dolnej ściany oczodołu lewego. Podczas hospitalizacji powód był konsultowany przez lekarzy neurologa, okulistę i chirurga szczękowo- twarzowego. W dniu 26.02.2019r. został wypisany ze szpitala z zaleceniem prowadzenia oszczędzającego trybu życia, stosowania środków farmakologicznych, unikania „ dmuchania nosa” i dalszej kontroli w Przychodni Poradni (...), gdzie zgłaszał utrzymujący się ból okolicy oczodołu, niedoczulice skóry policzka lewego oraz skóry bocznej powierzchni nosa strony lewej, a także bóle zębów. Zdjęcie RTG wykazało niewielkie rozrzedzenie struktury kostnej wokół wierzchołka korzenia zęba 38 i 48. Z uwagi na rozpoznanie zaburzeń adaptacyjnych w przebiegu ostrej reakcji na stres powód został skierowany do (...), gdzie pozostaje pod opieką psychologiczną od 18.04.2019 r. do chwili obecnej. W czasie rekonwalescencji korzystał z pomocy rodziców.

/ zeznania powoda złożone na rozprawie w dniu 28.11.2019r. , zeznania świadków A. i B. B. złożone na rozprawie w dniu 28.11.2019r., dokumentacja medyczna z leczenia powoda– k. 12-27, dokumentacja fotograficzna – k. 28-31/

Po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej z leczenia powoda po wypadku oraz jego bezpośredniego badania biegły z zakresu chirurgii stwierdził, iż powód na skutek zdarzenia z dnia 22.02.2019 roku doznał powierzchownych obrażeń twarzoczaszki po stronie lewej z krwiakiem okularowym, wylewami krwawymi spojówki oka lewego oraz powierzchownymi otarciami skóry okolicy policzka lewego, a nadto wieloodłamowego złamania oczodołu lewego z niewielkim wgłobieniem odłamu do światła zatoki, odmą oczodołu lewego. Złamanie oczodołu było leczone zachowawczo i nie pozostawiło żadnych zniekształceń ani ubytków neurologicznych. Skutkowało długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 1 %. W życiu codziennym powoda z powodu doznanych przez niego obrażeń

doszło do istotnych ograniczeń przede wszystkim ze względów estetycznych oraz z powodu unikania wysiłku fizycznego przez okres od około trzech tygodni / zejście krwiaka okularowego/ do 5 tygodni / czas zrastania się kości/. Aktualny stan zdrowia powoda jest dobry.

/ opinia sądowno – lekarska biegłego Z. S. – k. 64-66/

Zdarzenie drogowe z dnia 22.02.2019r. spowodowało u powoda R. B. istotne zaburzenia zdrowia psychicznego, które nie zostały zredukowane w sposób wystarczający, bowiem wyniki badań nadal wskazują na tendencje obronne w jego funkcjonowaniu i związane z tym napięcie psychiczne. Kolidacja wiązała się dla powoda z przeżyciem szokowym oraz urazowym i w chwili obecnej przeżycia te przybrały postać późnych następstw PTSD, zaburzających strukturę osobowości. W początkowej fazie miały charakter fobii społecznych i samooceny, potem uległy złagodzeniu dzięki pracy z psychologiem. Aktualnie nadal są to zmiany powierzchowne, gdyż struktura osobowości powróciła do stanu poprzedzającego wypadek i wzmocniła tylko obronne formy funkcjonowania, a one w aspekcie psychologicznym są symptomem wypartych lęków i zagrażają kolejnym załamaniom psychicznym w niesprzyjających sytuacjach. Powód powinien w dalszym ciągu kontynuować terapię psychologiczną w celu przywrócenia zdrowych, nielekowych form adaptacyjnych i przeciwdziałaniu depresji.

/ opinia sądowno – psychologiczna – k. 76-81, opinia uzupełniająca – k. 104/

W wyniku zdarzenia drogowego z udziałem powoda nie doszło u niego do organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. Natomiast wystąpiły objawy uszkodzenia II gałęzi nerwu trójdzielnego po stronie lewej, objawiającego się okresowym bólem neuropatycznym, związanym z działaniem zimna. Uraz ten spowodował 1 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda i wiąże się z uciążliwością w subiektywnym odczuwaniu okresowego i niewielkiego stopnia bólu. W zakresie stanu neurologicznego powód nie wymagał pomocy osób trzecich.

/ opinia sądowno – lekarska biegłego neurologa A. W. – k. 129-130/

Przed wypadkiem powód R. B. był osobą zdrową, sprawną fizycznie i w pełni samodzielną. Doznane obrażenia ciała przez okres kilku tygodni utrudniały mu codzienne funkcjonowanie oraz obniżały komfort życia i skutkowały ograniczeniem życia towarzyskiego. Po wypadku powód odczuwał silne dolegliwości bólowe okolic głowy i klatki piersiowej.

/ zeznania powoda i świadków jak wyżej/

Decyzją z dnia 15.05.2019 roku przyznano powodowi ostateczne zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 3.100 złotych.

/ dokumentacja z akt szkody – k. 32-39, k. 55/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów z akt szkody, opinii biegłych oraz zeznań świadków i powoda.

Sąd uznał przedmiotowe dowody za wiarygodne w całości. Moc dowodowa dokumentów nie była przez żadną ze stron kwestionowana i nie budziła żadnych wątpliwości. Z kolei opinie zostały sporządzone przez biegłych zgodnie z ich wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym, a zawarte w nich wnioski końcowe są logiczną konsekwencją przeprowadzonej analizy dokumentacji medycznej oraz osobistego badania powoda, zostały poparte odpowiednią argumentacją oraz ostatecznie zaakceptowane przez strony.

Sąd uznał za wiarygodny również osobowy materiał dowodowy w postaci zeznań świadków i powoda, albowiem przedmiotowe dowody tworzą spójną i logiczną całość, wzajemnie się uzupełniającą i harmonizującą z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności treścią opinii lekarskich.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo w przedmiotowej sprawie zostało oparte na treści art. 445§1 kc oraz art. 822§1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Z kolei na podstawie art. 445§1 kc Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Określenie "sumy odpowiedniej" powinno być dokonane przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, a zwłaszcza rodzaju i rozmiaru doznanych obrażeń, czasokresu, uciążliwości procesu leczenia i dostosowawczej rehabilitacji, długotrwałości nasilenia dolegliwości bólowych, konieczności korzystania z opieki i wsparcia innych osób oraz jej zakresu, trwałych następstw tych obrażeń w sferze fizycznej i psychicznej oraz ograniczeń, jakie wywołują w dotychczasowym życiu, w tym potrzeby stałej rehabilitacji, zażywania środków farmakologicznych, zmiany charakteru zatrudnienia, trybu życia, przyzwyczajajeń, czy też sposobu spędzania wolnego czasu. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne i fizyczne. Należy nadto podkreślić, że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok SA w Łodzi z dnia 11.06.2014r., I ACa 1593/13, LEX nr 1480479).

Zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 445 § 1 k.c., stanowi rekompensatę pieniężną za krzywdę niemajątkową, a związaną z ujemnymi przeżyciami związanymi z cierpieniem fizycznym i psychicznym, wynikającym m.in. z uszkodzenia ciała. W tym przypadku podstawę ustalenia odpowiedniego zadośćuczynienia stanowią przede wszystkim konsekwencje uszkodzenia ciała, a więc rozmiar krzywdy jakiej poszkodowany doznał. Odnosi się to w szczególności do nasilenia cierpień i ich długotrwałości, stanu ogólnego poszkodowanego oraz do trwałości następstw wypadku. Decydujące znaczenie dla określenia sumy pieniężnej zadośćuczynienia ma tu rozmiar doznanej krzywdy, skoro zadośćuczynienie ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej, wyrażającej się doznaną krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych (wyrok SA w Katowicach z dnia 23.05.2013r., V ACa 125/13, V ACa 125/13, LEX nr 1322477). Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie cierpień. W związku z tym winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne, jak i psychiczne (wyrok SA w Łodzi z dnia 12 kwietnia 2013 r., I ACa 1382/12, LEX nr 1313327). Zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, a więc musi być utrzymana w rozsądnych granicach. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia powinien decydować rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw i inne okoliczności, których nie sposób wymienić wyczerpująco, a które w każdym wypadku mają charakter indywidualny (wyrok SA w Białymstoku z dnia 17.05.2013r. , I ACa 153/13, LEX nr 1321902).

Mając na uwadze powyższe, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wniosków końcowych opinii biegłych, Sąd uznał, iż roszczenie powódki o dodatkowe zadośćuczynienie zasługuje na częściowe uwzględnienie. Biorąc bowiem pod uwagę takie czynniki jak rodzaj, charakter, czas trwania ujemnych przeżyć związanych z urazem, czasokres trwania i natężenie dolegliwości bólowych, stopień cierpień psychicznych, ich intensywność oraz długotrwałość, czas leczenia i rekonwalescencji, czasokres ograniczenia powoda w codziennym normalnym funkcjonowaniu, trwałe następstwa doznanego urazu (2 % procentowy uszczerbek na zdrowiu), negatywne skutki wypadku w sferze psychicznej powoda (pogorszenie kondycji psychicznej z powodu przeżyć związanych z przebiegiem zdarzenia, konieczność długotrwałej terapii psychologicznej) Sąd ocenił, iż dopiero łączna kwota 10.000 złotych będzie odpowiednia dla wyrównania szkody niematerialnej w dobrach osobistych powoda, związanej z następstwami zdarzenia objętego odpowiedzialnością ubezpieczeniową pozwanego. Uwzględniając kwotę 3.100 złotych wypłaconą z tytułu zadośćuczynienia przez pozwanego na etapie postępowania likwidacyjnego Sąd

zasądził na rzecz powoda dodatkowe zadośćuczynienie w kwocie 6.900 złotych. Z ustaleń Sądu wynikało, iż na skutek następstw zdarzenia drogowego z dnia 22.02.2019r. powód doznał obrażeń ciała w okolicy szczególnie wrażliwej /twarz/, co wiązało się z dolegliwościami bólowymi i doprowadziło do uszkodzenia nerwu, a nadto kolizja spowodowała zachwianie jego równowagi psychicznej i była przeżyciem stresogennym. Z tego względu Sąd uznał, iż dopiero kwota 10.000 złotych zrekompensuje powodowi cierpienia fizyczne i psychiczne związane z doznaną szkodą.

Dalej idące powództwo jako zbyt wygórowane i nieadekwatne do skutków zdarzenia objętego odpowiedzialnością pozwanego Sąd oddalił.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481§1 kc od następnego dnia po dniu wydania decyzji pozwanego z dnia 15.05.2019 roku o ustaleniu wysokości zadośćuczynienia, uznając, iż już w toku postępowania likwidacyjnego pozwany dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na przyznanie zadośćuczynienia w wysokości 10.000 złotych.

O kosztach procesu Sąd orzekł, uwzględniając jego wynik, na podstawie art. 100kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda R. B. tytułem zwrotu części kosztów postępowania kwotę 807,40 zł. Z porównania żądania pozwu oraz kwoty zasądzonej w wyroku tytułem należności głównej wynikało bowiem, iż powód wygrał proces w 25,65 %. Na kwotę 807,40 zł złożyła się więc suma kwoty 345 zł (25,65 % z opłaty sądowej od pozwu w kwocie 1345 zł) oraz kwoty 462,40 zł (25,65 %) z łącznej kwoty 1802,75 zł poniesionej z tytułu wynagrodzenia biegłych). W pozostałej części poniesionymi kosztami sądowymi obciążono powoda. Koszty zastępstwa procesowego między stronami zostały wzajemnie zniesione również na podstawie art. 100 kpc.

Z: odpis wyroku z uzas. dor. pełn. stron.

Kal 2 tygodnie od daty doręczenia.